

Голубіти мирному небу

Роки невмолимо летять, подеколи здається, що мчать, стираючи найдорожчі спогади та події. Усе менше залишається людей, долю яких випали випбування минулої війни. Довелося їх пережити і Надії Трохимівні Скринніковій. Гуркіт кровопролитних боїв набирив розмаху, коли її, 18-річну юнку, мобілізував на фронт райвійськкомат. Залишила Урал, де цілодобово працювали евакуйовані підприємства, виготовляючи все для фронту. Розпрощалася з рідними, разом ровесниками з багатьох населених пунктів Уралу її відправили до Тихвина, що під Ленінградом. Тут діяв навчальний батальйон, де готували спеціалістів розпізнавального складу військ.

Навчаючись, дівчина зуміла, що проти ворога треба боротися всім: і жінкам, і чоловікам. Не ремствувала, коли в складі шести випускниць ія закінчення курсу навчання перекинули на станцію Невольчі неподалік Ленінграда. Дівочим постом керував началь-, не набагато старший від них, але він добре знав свою справу. Надія Трохимівна, вибачаючись, додала, що забула, його звати, і не диво: з вересня минулого року розміняла дев'яносто.

Керівник посту спокійно, урівноважено навчав своїх підлеглих нелегким військовим азам. Адже дівчатам потрібно було тупати на зміну вдень і вночі, ввечері і вранці, у будь-яку пору року, незважаючи на сніг, дощ, заметіль чи спеку. Несли службу на даху найвищої будівлі станції, спостерігали за неспокійним піднебессям, яке ні-ні та й стривожу вав гул літаків. Добре, якщо були свої, а коли ворожі? Тоді моментально телефонувала начальнику. А він передавав повідомлення до блокованого Ленінграда. Нині Надія Трохимівна вже не пригадує, скільки попереджувальних дзвінків зробила за час служби з липня 1942 по квітень 1944. Але й досі в пам'яті морозна місячна . Здавалося, зорі, падаючи долу, розсипаються зі дзвоном сріблясте плесо річки. На даху тихо. І в небі тиша, але на серці передчуття тривоги: така відповідальність лежить на дівочих плечах! Пильнуй небо! Не думай про сон, не дозволяй розгулятися мріям - будь уважною. А тут ненароком десь вирвався світло-сизуватий "Юнкерс-88". Миттю кинулась до телефону, назвала пароль - і її звістка полетіла за призначенням.

Або періщить весняний дощ. Промокла аж до нитки, ось-ось підійде зміна, а рядова Надія Корабльова стоїть на посту, вдивляючись у сіру пелену доквілля... За бездоганне ставлення до обов'язків відзначена багатьма бойовими нагородами. Зокрема медаллю "За оборону Ленінграда", орденами Червоної Зірки та Вітчизняної війни.

Коли капітулювала Німеччина, дівчині не вірилося, що закінчилась війна. Щастя свободи й перемоги переповнювало серце, налаштувало на мирне життя. Вслід за подругою, яка працювала провідником на залізниці, приїхала на Полісся, у Сарни. Їй сподобалося місто, люди, які дружно відбудовували зруйновані війною об'єкти.

Невдовзі Надія влаштувалася на роботу на маслозавод. А неподалік - військова частина, де надстроковиком служив учасник Великої Вітчизняної Петро Скринніков. Якось їх стежки перетнулися - вони побралися. Разом з Петром Михайловичем виростили трьох дітей. Найстарша Людмила мешкає в Санкт-Петербурзі, який на все життя в серці ветерана залишився Ленінградом. Якось жінка взяла туристичну путівку до цього міста й за маршрутом екскурсії побувала в багатьох пам'ятних місцях. Заїхала в гості й до дочки - і розплакалась. Не могла пояснити, чому, але Людмила розуміла...

Живе Надія Скриннікова сьогодні сама, бідкаючись, що передчасно пішов із життя Петро Михайлович. Але син Віктор часто навідується до мами разом з онуком Олегом, допомагають їй по господарству. Обійстя надійно охороняє вірний Туз, по чисто прибраних кімнатах розгулюють дві пухнасті кішечки. Не втрачає доброти Надія Трохимівна, яка всім зичить міцного здоров'я та мирного голубого неба над поліською землею, що стала їй рідною.

Раїса БРИЧКОВА.